

LITERAIR

Deze rubriek wordt verzorgd door de Lappersfort Poets Society, een kring van dichters en dichtersessen die de bezorgdheid voor de aarde in poëzie heeft gegoten. Ze nemen het op voor het Lappersfortbos en alle bedreigde bossen en wouden. Hun stem fluistert zich een weg naar het oor van de wereld.

www.poeziebos.be – www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php

Ode aan het meisje van het weer

Van alle profetessen, kletstantes, handlezeressen is zij mij verreweg het liefst, ook als zij gaat voor neerslag en neerslachtigheid, voor weer dat jeukt en kriebelt in een mannenkruis. Zie hoe zij over winterdag en zomernacht regeert: misschien heeft zij haar zon wel zelf verzonnen.

Een ander stelt ons bedelstaf en boedelschuld, failliet of lange ziekenboeg of liefdesleed in het verschiet, de laatste zucht die het heelal nog rest. Haar zorg is die voor morgen, overmorgen, maximum een week. En welke zotte wolken daarvoor van belang.

Deskundig kijkt zij om naar hoe het pas voorbij is geweest hoewel het weer een beetje toch van alle tijden is, wat wij ook zelf al grondig hadden vastgesteld. En als zij echt niet buiten natheid kan, dan tovert zij ons gauw dat dagelijkse lachje voor waarvan er niemand weet: is het uit troost of spot?

Maar welk raar kapsel hangt vandaag weer aan haar kop? O meisje van het weer, hoezeer lucht het ons op wanneer het scherm zo'n prachtanticycloon vertoont. Zo een die louter om jezelf lijkt opgebouwd en die ons *in the long run* wil voorspellen dat het, zo niet met jou, met elk van ons wel goed zal gaan.

Deerlijk retour

Ik betrok er een bed waarin ik, negen en slapeloos,
was vastgeklonken aan het einde van wie in de kamer
naast de mijne zonder gêne meer dan dertig waren:
nagenoeg voltooid, het meeste van hun vlees al uitgeblust.
Wat was het dat hun stilte mij te melden had? Dat er

verdomd al veel te veel was wat ik wist. Bijvoorbeeld
ook dat ik het weldra zonder ze zou moeten stellen
en dat er nu al weinig van de lijven over was waarin
eertijds iets als een brand om mij had gewoed.
Ook dat voortaan altijd een wrede wekker klaar

zou staan die *zonder, zonder* tikte, over het wanhopige,
het slapeloze de wacht moest zien te houden,
zoals dit van beschaafde wekkers wordt verwacht.
Die muur langs onze tuin, niet eens putje nacht, verborg
een denkbeeldige morgue voor wie, zo weinig getraind

om te worden, te hard zijn best zou moeten doen.
Maar ik die uren negen lag te zijn, was goed op weg,
mijn zegeningen tellend en mijn doem. Onzeker of
nog wel een ochtend volgen zou met kinderen die aan
de Deerlijkse vrieslucht hun montere zelfbedrog

mochten ontlenen. Beneden, vlak achter, zelfs op ons tuinpad,
bewogen zich in volle gluur en glorie zij die daar niet hoorden,
geflankeerd door de onnozelste der dahlia's: pompons
wier bollen door hoopvolle sterfelijken uitgeplant.
Vlakbij het parkeerterrein onder mijn jongenskamer: chevrolets,

cadillacs voor de rijksten onder de geilsten. Een blikken ego
voor eenieder die op zich te weinig om het lijf. En dit
terwijl ik onbekwaam tot bronst alleen maar omgekeerd te hopen
lag: had ik maar nooit een vader, nooit een moeder gehad,
met alle kans van dagen zonder hen.

Luuk Gruwez (Kortrijk 9 augustus 1953), woont sinds 1976 in Hasselt, waar hij tot 1995 werkzaam was in het kunstonderwijs. Hij brak door met de dichtbundel *De feestelijke verliezer* (1985). Daarop volgde een reeks bundels die meermaals bekroond werden. Vanaf 1992 publiceert Gruwez ook min of meer autobiografisch proza. Eind 1998 verschijnt in de prestigieuze reeks *Privé-domein Het land van de wangen*. Met onder meer zes gedichten in het *Groot Verzenboek* van Jozef Deleu en acht in Komrij's *Nederlandse poëzie van de 19de t/m de 21ste eeuw* geldt Gruwez als een van de meest geboemleesde dichters in het Nederlandse taalgebied.

www.luukgruwez.be